

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.874 van 29 mei 2018
in de zaak A. 225.044/XIV-37.696**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Zouhaier Chihaoui
 kantoor houdend te 1083 Ganshoren
 Landsroemlaan 40
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 april 2108, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 202.059 van 3 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 2 mei 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ten onrechte stelt dat niet zou blijken dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zouden zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn arrest nr. 201.173 van 15 maart 2018, terwijl dat arrest eveneens betrekking had op verzoekster, wordt in het bestreden arrest wel degelijk erkend dat zij bij een terugkeer naar Oeganda aan een routine-interview zal worden onderworpen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

stelt echter, op basis van de informatie in het rechtsplegingsdossier en gelet op het ongeloofwaardig bevinden van verzoeksters asielrelaas, vast dat in de aanvankelijk bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat dit interview “op zich niet problematisch dient te zijn”, dat het inderdaad niet te verzekeren valt dat er geen dwang of macht uitgeoefend zal worden maar wel “indien een persoon onwillig is om te spreken met de immigratiediensten” en dat “er in het dossier geen enkele aanwijzing is dat de Oegandese autoriteiten of de Oegandese bevolking op de hoogte zou zijn van het feit dat zij asiel heeft gevraagd in België, laat staan welke motieven zij aan de basis van die asielaanvraag zou ingeroepen hebben”. Waar verzoekster aanvoert dat geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek werd gedaan naar haar grieven “ondanks het gegeven dat verzoekster een duidelijk begin van bewijs kon voorleggen betreffende de problematiek en het reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM”, moet worden vastgesteld dat het door haar bijgebrachte begin van bewijs met betrekking tot deportaties naar Oeganda door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling werd betrokken, maar dat de door haar bijgebrachte artikelen volgens het bestreden arrest niet aantonen dat er een systematisch risico zou bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Oeganda. In het bestreden arrest wordt ook nog gewezen op de opmerking in de aanvankelijk bestreden beslissing “dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet over enige landeninformatie beschikt waaruit zou moeten blijken dat gedeporteerde personen automatisch in de negatieve aandacht van de Oegandese overheden komen te staan en dat verzoeksters betoog dienaangaande evenmin terug te vinden is in rapporten van organisaties als Human Rights Watch of Amnesty International”. Er kan van de commissaris-generaal of van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen negatief bewijs worden verwacht. Verzoekerster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat haar grieven niet voldoende werden onderzocht en zij toont geen schending aan van artikel 13 van het EVRM. In de mate dat verzoekster nog betoogt dat zij in Oeganda een reëel risico loopt om gedurende een zeer lange periode gedetineerd te worden, hetgeen gelet op de detentieomstandigheden in Oeganda een onmenselijke en vernederende behandeling zou inhouden, en dat het reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM voldoende naar recht is aangetoond, raakt haar uiteenzetting de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negenentwintig mei tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams